

На овогодишњем Ехиту био сам „бејбиситер“ две девојчице узраста 17 година које су на „тврђави“ биле први пут.

Тамо сам срео још неколико родитеља чија је историјска улога те ноћи била иста: сви смо чекали да Давид Гета негде иза четири изјутра заврши наступ, да бисмо обавили свој мисију „официра за евакуацију“ малолетне деце са фестивала који је светски све док се не вратиш у Србију.

А Србија је била ту близу, фактички, одмах код Аутобуске станице Нови Сад, где је у то понедељничко јутро владао чист надреализам.

– Децо, преостао нам је најлакши део авантуре: да купимо карте за аутобус и за сат и кусур смо у Београду! – рекао је „бејбиситер“.

– Ааааааааааа! – зевала су деца, ааааааа, зевао је и „бејбиситер“.

И дођемо ми на аутобуску станицу, било је око пола шест, а до улаза велике сале отегао се ред, лично је на онај из доба санкција када у самопослугу пристигне зејтин, а ти поведеш целу фамилију како би могао да купиш осам флаша зејтина, јер по особи дају комада два.

И онда кад изађеш са фамилијом и осам флаша зејтина из „Ц маркета“, имаш дојам да је цео свет твој.

– Шта је ово? – почнем да се распитујем окол по Аутобуској станици Нови Сад о разлогу толиког реда који је сваким минутом бивао све дужи, а зачеље му је ускоро завршило

испред велике сале.

– Ради само један шалтер! Аааааа... – зевао је неки тип са зачеља.

– Један шалтер! Па је л' знају ови са Аутобуске станице да је ово последње јутро Ехита?
Аааааа – зевам ја испред оног што зева и чека.

– Знају... Аааааааа... Али је овако сваке године! – зева онај са зачеља.

– Да л' је могуће да за скоро 20 година Ехита нису скапирани да последњег јутра морају да отворе бар шест шалтера од постојећих 12. Ааааааа – зевам ја у срдачном зевању са оним типом који је зевао испред мене.

– Србија, мики, Србија! Аааааааа – наставио је онај да зева испред мене, док сам ја зевао иза њега.

Деца поседала на клупу и спавају усправно. Ни њима није било јасно како је ово најлакши део авантуре, када личи на најкомпликованији. Брже су ушле на Ехит и прошле две контроле него што ће купити једну обичну карту за Београд.

Онај за шалтером надрндан, ваљда је л' ради од пола шест, нека девојка у реду у рукама носи малу девојчицу која је спустила главу на њено раме и куња. Нико да се понуди да је пусти преко реда.

Србија, Мики!

После десет минута следи сасвим очекивана одлука вазда будне управе Аутобуске станице – да отворе још један шалтер!

– Ааааааа... – казаљке су се поклопиле, неко мисли на нас, гарантовано председник Вучић, нешто сам почео да халуцинирам у себи, зевајући.

Отварањем другог шалтера ред се преполовио, али је и даље био до врата.

Решавање проблема као да су учили од Владе Србије: отворићемо два шалтера, од постојећих (бар) 12, ред ће бити исти, али ће зато деловати да гинемо за бољитак уморних путника за Београд, који су до пре сат ђипали по најсветскијем фестивалу међу нашим фестивалима.

Србија је свет само док не стигнеш до српског шалтера. Ааааааа....

(Данас)